

Bugyács Sándor

Képeimhez

Nagy nekibuzdulással vágtam bele, hogy a grafikáim és képeim elé, vagy tán alá (?) néhány sort írok. Minthogy nem annyira a szavak embere vagyok, mint inkább a színeké és a vonalaké (bár sokan ezt is kétségbe vonhatják), rá kellett hogy jöjjenek, ez nem lesz egyszerű.

Talán azokról az indíttatásokról kellene beszélnem, amelyek az eddigi beszélgetésekből és nyilatkozatokból valami miatt kimaradtak. Hát melyek is lehetnek azok az indítékok, amelyek arra ösztökélik az embert, hogy tollat, ceruzát, vagy ecsetet ragadjon, és másokkal is megossza a gondolatait, érzéseit, lélekrezdüléseit? Bizony olyan ez, mintha ködöt markolászna az ember. Ott van, létezik, és mégis nehéz beszélni róla, mert más közegbe helyezem, máshol vizsgálgatom azt, aminek eddig nem nevet, hanem csak formát adtam. Arról beszélni, amit az ember titokként, magánügyként hordoz magában, gyakran évekig? Ez egyfelől már-már szemérmetlen, másfelől meg akár teljességgel érdektelen is

lehet, hiszen mindig a végeredmény, a kész mű kerül a közönség elé, ritkábban a műhelyforgács, a vázlatok, amik mint útjelzők mutatják a gondolat útját a végkifejletig, amíg az alkotónak sikerül (vagy nem nagyon sikerül) formába öntenie mondanivalóját. És itt szokott félrecsúszni a dolog, amikor vagy az „értő”, az ítéző magyarázza a művet saját beidegződései és tudása alapján, vagy az „egyszerű néző gyártja le” hozzá a maga elméletét. Mindkét megközelítés elfogadható, azt hiszem, hiszen a többféle értelmezés a mű esetleges többrétegűségét bizonyítja. De ezt a fejtegetést abba is hagyom. Inkább arról kéne szólnom, amit kis dolgozatomban elején fölvettem, tehát az indítékokról, amik ezeket a műveket „kikényszerítették”. Nem biztos, hogy ez a legjobb kifejezés, talán jobb a „sugallták”, mert ezeknél az itt közölt munkáimnál, de a többinél is, valami megfoghatatlan, megnevezhetetlen hangulategyüttes váltja ki a „megcsinálás” kényszerét.

Hangulatok leképezései ezek a munkák, és bármilyen furcsán is hangzik, Önök itt képekben fölvetett kérdéseket látnak.

Tisztelettel ajánlom szíves figyelmükbe ezt a néhány művet.

Bugyács Sándor: A lovas